

Sygn. akt IV KO 111/19

POSTANOWIENIE

Dnia 2 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie zażalenia **J. F.** na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 24 maja 2018 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie o czyn z art. 231 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 2 października 2019 r.,
wniosku o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
zawartego w postanowieniu Sądu Rejonowego w K.
z dnia 22 sierpnia 2019 r., sygn. akt IX Kp (...),
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

**uwzględnić wniosek i przekazać sprawę do rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w R..**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie zażalenia J. F. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 24 maja 2018 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie o czyn z art. 231 k.k. innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości (art. 37 k.p.k.). W uzasadnieniu wniosku wskazał, że postępowanie dotyczyło zgłoszonego przez J. F. przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez sędziów tego Sądu, orzekających w wydziale cywilnym i karnym, a zatem osób, z którymi pozostałych sędziów łączą relacje nie tylko zawodowe, lecz również koleżeńskie. Ta okoliczność może zrodzić w opinii społecznej przekonanie o braku warunków do

obiektywnego rozpoznania sprawy przez Sąd właściwy. Bezstronność i obiektywizm tego Sądu kwestionował niejednokrotnie w składanych pismach J. F..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługiwał na uwzględnienie. Argumenty zaprezentowane przez Sąd Rejonowy w K. stanowiły podstawę do zastosowania art. 37 k.p.k. W opisanych realiach pozostawienie środka odwoławczego w gestii Sądu właściwego mogłoby kolidować z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Przesłanka ta przejawia się między innymi w potrzebie zagwarantowania warunków do bezstronnego orzekania jak również utwierdzenia opinii społecznej w przekonaniu, że jedynymi względami mającymi wpływ na treść orzeczenia zapadłego w następstwie dokonania kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia o umorzeniu postępowania, pozostają kryteria merytoryczne. W sprawie, w której zarzuty dotyczą sędziów Sądu właściwego, realizacja powyższych warunków byłaby utrudniona. Tego rodzaju niezręcznych sytuacji, mogących rodzić, choćby nawet nieuzasadniony negatywny społeczny wydźwięk, czy też ingerować w swobodę orzekania, w interesie dobra wymiaru sprawiedliwości, należy unikać poprzez dopuszczalną w drodze wyjątku zmianę właściwości miejscowej sądu (zob. np. postanowienia SN: z dnia 21 lutego 2013 r., sygn. V KO 3/13, LEX nr 1284787, z dnia 20 października 2016 r., V KO 70/16, LEX nr 2135822 z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. III KO 83/16, LEX nr 2147282 oraz przytoczone przez Sąd występujący postanowienie z dnia 1 czerwca 2006 r., sygn. V KO 46/06, OSNKW 2006 r, nr 1, poz. 1146).

Dlatego też przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu – Sądowi Rejonowemu w R. na podstawie art. 37 k.p.k. okazało się celowe.